

МИГАЛЬ ЧИКИВДА С

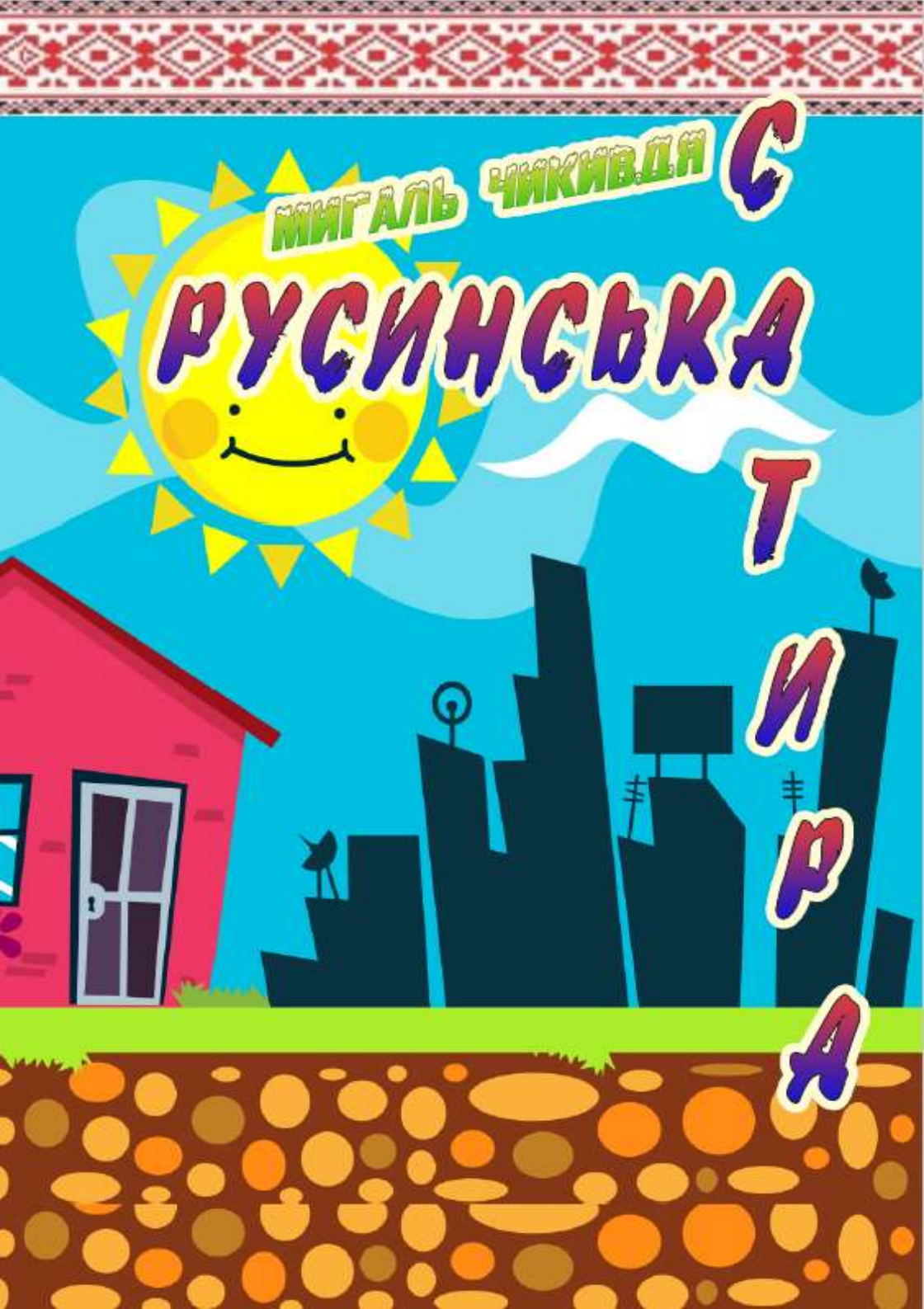
РУСИНСЬКА

Т

И

Р

А

Мигаль Чикивдя

РУСИНСЬКА
САТИРА

удк 398.9 (39–161.2)

Ися книга написана на
северномараморощьськôму
говôри русинськôї бисиды

КНИЖКА ВЪДАНА ЗА ПЪДПОРЫ
ЧЕСТОВАНОГО ЙОСИФА ГУЧКА И ФІРМЫ
ELRON s.r.o

ELRON s.r.o.

СЕРДЕЧНО ДЯКУВУ ЇМ И ВСЮЙ СЛОВАЦЬКЪЙ
РЕСПУБЛІЦІ

© М.Чикивдя, 2018р.

НИ ЗАБУДУ

Горы мѳї, горы,
Бідная землиця,
Ни забуду шуга,
Де моя улиця.

Ни забуду втї міста,
Де м ходив малинький,

Дичку у садочку,
Потїчок тихинький.

Ни забуду, як до дїда,
Йшѳв им давно спати,
Из ним бульку испичи,
Ягодкы збирати.

Ни забуду, як ня баба,

До школы водила,
Убира ла ня малого,
Й ташку ми носила.

И тямити усе буду,

Що мама спївала,
Коли мене у колысцї,
Дѳвго колысала.

Дуже хѳчу по мїстах,
Рїдниньких прїйти ся,

Пане Боже упаси,
Рїдного зректися.

ДИНЬ ВАЛЕНТИНА

Нись усі, ги пудуріли,
Дівкы у шубы ся уділи,
Губы си мастят помадѳв,
Зараз стріят ся з громадѳв.
Фѳтькат кажда си косиці,
Открытки у них ги гузиці.
Зість кусочок чувколады,
Вже фраир запікат з "Лады".
Пўдут гордо вшидкі леді,
Бо в руках у них медвиді.
Лынгарі так, ги з ракеты,
Тьогавт їм свѳї букеты.
Тычут чїчку почти в зубы,
- Най тя пѳцюлюву в губы,
Ой романтика, ой страсть,
Ба ци ниськы уна ми дасть?
Усі набїгавт ся до бѳлі,
Но ни факт, ош из любѳві.
Думавт дівку розобрати,
Кить ї вдасть ся уламати.
Ниськы сяк, аш цілый динь,
Страсть, роматника, огинь.
А уже до темнѳй ночи,
Усім блистят пянї очі.
Завтра начне ся упять,
Зась куды сь пропаде зять.
Открытки мало пѳбудут,
А пак усі за них забудут.
Грїх любимых забывати,
Фурт їх треба цюльовати,
И на исе ни треба "сято",

Убы ходити дуже радо.
На вто повода ни треба,
Убы до синього аш неба,
Слова типлі говорити,
Убнимати тай любити...

СЕЛФІ

Уже чиядъ подуріла,
Тко придумав мѳду,
Котра дуже актуална,
У любу пѳѳду.
Узьме тихо телефон,
Спышка файно блимат,
Уто дівка фраиру,
Зась ся нись изнимат.
Дуже старанно ся фѳтъкат,
Усі части тіла,
Ци ние у тебе чести,
Ци ты издуріла?
Но видав уже типирь,
Исе усьо нормально,
- Я ся фѳтъкав а ты здри,
Ци усьо у ня файно?
Обращик испереду,
Избѳку, иззаду.
Рѳблят уни що хотят,
Не дасти им раду.
Всі хвалят ся, бо в них хлѳпці,
Вшидкі из грошима.
Типирь уни пішком не хѳдят,
Возит їх машина.
Чути фурт сякі казкы,
Усі йсе мавут знати,
А ци знавут, що ты робиш,
Твѳй отиць тай мати?
Каждѳй дівці вшидко єдно,
Бо сут "хлѳпці-лигїні".
Хѳть бы мали мало мѳзгѳ,

А тупі усі, ги пні.
Чим пѳлучат обращик,
Мусят розмитати.
Каждый своу красавицю
Хоче указати.
Датко хоче указати,
А датко на сміх,
Вбы ся вшидкі сміяли,
Ачий уто ни гріх.
Дале каждая уто пойме,
Айбо що поробиш?
Выд сякѳй проблемы,
Ты ся нивсокотиш.
Доки каждую утлумила,
Велика "любѳв",
Доты уна нидумат,
Лиш кыпит в ній крѳв.
Взьме шікѳвно тилифон,
Клынцат мижи ногы:
- Будеш первый выдкрывач,
Ты сиї дороги.
Будеш ты, нибоже,
Ги Васко да Гама,
Лиш перед тѳбѳв,
Выдкрыта ися брама.
Є и жоны доки люди,
Пўшли за границу,
Нипиливчи ся изфѳтькавут,
Фрайиру гузицю.
Ищи накурто напишут,
Зайди при нагоді,
Ты никого ся ни бій,
Ѵлинь на рѳбѳті...

МЕНТАЛИТЕТ

Ци сякій менталитет,
Ци якась зараза,
Я щось нич рѳзумів,
Що исе до фраса?
Принято в нас говорити,
- Йой, як тяжко житии.
Я ни знаву як пробыти,
За що ся имити.
Гроши у мене нич ниє,
Лиш рубиль й купіка,
И уто міні го дала,
Анцина Маріка.
Наші у Сибір ь пўшли,
Грѳші ни загнали,
А які у бѳвті ціны,
Бог дай бы пропали.
А кѳй тема за хвороты,
Най Бог захоронит!
Ой як страшно ї болит?
Говорит, говорит...
- Была я у дохтора,
И завтра іду,
Но кобы увіділи,
Всі людську біду.
Та видав ушиткі,
Лиш бы промовчали,
Ош кумусь є хуже,
Фурт бы памнятали.
Є у тебе платічко,
На шиї намиста,
Ни забудь благодарити,

Пана Ісуса Христа!
Перед тым як поплануеш,
Дащо изробити,
Выділи утї минуты,
Вбы ся помолити.
Жиєме мы у достатку,
Подякуйме Бѡгу,
Бо кумусь увўн подав,
Май тяжку дорѡгу.
Нам далеко до житя,
Треба выживати,
Но уто чуму сь ни мїшат,
Файно ся убрати.
Убы было щѡсь май лїпше,
Треба ся трудити,
Лиш тоды нам ся удасть,
Май лїпше зажити.
А ни треба фурт казати:
-Як у нас погано!
Кить ты ходиш фурт у бѡвт...
И ввечирі, й рано.
Перед сятками бѡвты,
Ги в ісламі Мекка,
Тоды усьо ся накупує,
Даже и подделка.
А дакѡму ни виходит,
Убы хѡть заїсти,
Но та нащо ниждо ныти,
Лїпше тихо сісти...
Сиди тихо, радуй ся,
Ош ниє бїды.
Дакѡму делїкатес
- Уто погар воды.

БЕРЕЗНИЦЬКА ПУТЬ

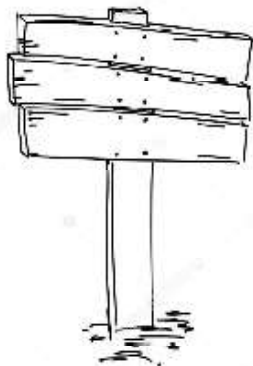
Марс исе, ци місяць?
Що исе за фрас?
Уто у Березниках,
Путь сяка у нас.
Выдпадут ти голеса,
Начинат ся екстрим.
Туйкы ни Європа,
Туйкы ти ни Рим!
Биз проблем туй прўйдут,
БТР тай танкы,
Но гыгне, що аш пичинь,
Скочит у гыртанкы.
Ни встих ись ся везти,
Уже тя укачало.
- Що, уже ни добре ти?
- А тать чуть-чуть, мало.
Исе туй Березникы,
Ци война в Чечні?
О Ісусе Христе,
Поможи міні.
Сяк усе туй каждый,
Ніщо ми брехати,
За наші дороги,
Ушиткі мавут знати.
Видав туй Ким Чен Ин,
Ракеты провіряв,
И сякі ямищі,
Усяды полишав.
А баровка* бы нарас,

баровка - австрійка баронеса, котра жила у Березниках до приходу советської власти.*

У оморок упала.
Сяку путь коло Чѣнку,
Уна нам ни лишала.
Ямы туй усяды,
Їх ни поличити.
Но як ты, чулувіче,
Будеш ся возити?
А які на цинтрі,
Ей бо уто діло!
Туй, нибоже, точно;
Ни пўдеш ты сіло.
А кѣй дощ паде,
Та у нас Канада.
Бо тоды дорога,
На озера багата.
У такое озеро?
Мы были зайшли,
Кой исме ся з цїмбором,
Пяні вели.
Лиш тоды в нас файно,
Тоды є супер траса,
Кѣй снігом западе,
Вшитко гет до фраса.
Кѣй настанут выборы,
Начнут ся ремонты.
А такі глобальні,
Ни видко й горизонты.
По лопаті ріне,
Вержут в каждую ямку,
Дале пак рѣбѣчі,
Йдут давити склянку.

Чѣнок - територія дитячого санаторію "Човен", бывшего маєтку баронеси.*

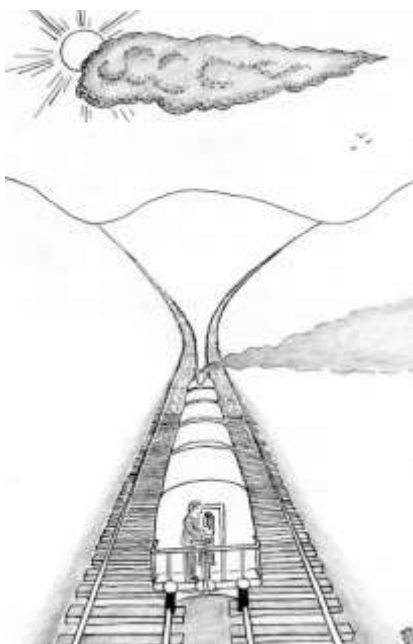
Ямы в фôрмі круга,
Трапиції, дзвiзды.
Треба нам дороги,
Но власти до п*зды.

ПРОГРЕС

Е сякий типирь прогрес,
Всяды тилифоны.
И великі, и малі,
Кнôпôчні й смартфоны.
Нôутбуку є, планшеты,
Тихніка усяка,
Лиш иди та выбирай,
Що ти люба дяка.
Діты вже давно нийдут,
Мало лôпту бити.
Ліпше си з "Плеймаркета",
Игры нагрузити.
Тамкы всяка-всячина.
И лопты и карты,
Діточкам НИ до душі,
Ни книжки, ни парты.
- Як бы уровинь прўйти?
Єйбо уто проблема.
У дитячўм дружнім кôлі,
Май серйозна тема.
Настоящого ние,
Всьо лиш віртуально,
И для каждых дітвакўв,
Уто типирь нормально.
Тилифоны изкапчали,
Так ги бы кайданы.
Для сирўт пусті слова,
И вўтця, и мамы.
Но сяка у нас реальность,
Що типирь поробиш?
Каждый хоче щôсь змінити,

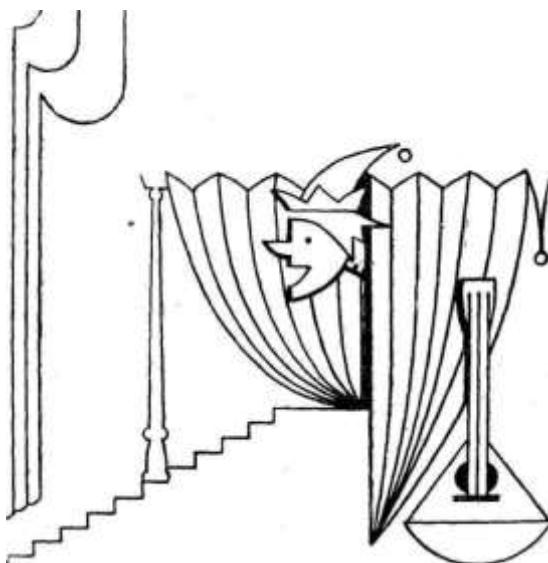
Айбо нич ни зробиш.
Фурт типирькы парадокс,
Сись стае ся з нами,
Вже ни мы, а тихніка,
Газдуе над нами.

МЫ ЗГУБИЛИ

Мы давно уто згубили,
Що дала природа.
Но нигде я йщи нивідів,
Сякого народа.
У ріці самі склянкы,
Сут и здыхлі свині,
Є и песикы, мачкы,
Сигінь, щось чилліні...
Є сякій типирькы тын,
Нащо ся мастити?
Мош итак усьо здыхлоє,
В пѳтѳці згырити.
Рыбы зась стає май мало,
Сяк из каждым роком,
А кить буде її много,
Треба бити током!
Нащо рыбу изгубили,
Боже милостивый!
Похвалиш ся й вержеш в гнўй,
Стави сь май щасливый?
Стьокы выведині в пѳтўк,
Хлоркы бўльше, ги воды.
Та самі сме наробили,
Мы субі сякѳй біды,
Из рікы воды гўрськѳї,
Як ся нам напити?
Ліпше было сплѳшну свалку,
На мусор вчинити.
Из моста у ріку и пѳтўк,
Долиш мусор захрящит.
Сітка груба из склянками,

Шустро в берег политит.
ПѠвну тачку из ташками,
Каждѡй фурт принесе,
Итак пѠвинь уто вшитко,
Из собов понесе...

НЕ ВІРНІ ЖОНЫ

Ой Боже милостивый!
Що ся типирь діє?
Прости мене Божа Мати,
Причиста Маріє.
Прости ня Боже грішного,
Ни можу мовчати.
Актуальну исю тему,
Треба бы пўдняти.
Дома тяжко просто так,
Быти й газдовати.
Бо ты сяк ни проживеш,
Мушиш зарабляти.
А платні у нас мізирні,
Нам дадут купікы,
Сілько щастя кобы мали,
Выд ныні й навікы...
Люди йдут у Чихію, Словкію, Рѳсію.
Каждый лишит си діти,
И свѳю Марію.
Йдут на Сівер й мѳлѳді,
А куды ся діти?
Треба гроші якісь мати,
Й файно ся удіти.
Дуже бѳлісна йся тема,
Ніщо туй казати,
Айбо єдно діло,
Треба розказати.
Дакотрі щѳсь нич ни цїнят,
Всі старання мужа,
Айбо так приберут ся,
Ги челлена ружа,

Часть уся по роботах,
Хотят зарабляти,
Часть привыкла долиш грôші,
З Сибіру чикати.
За исю "терпливу" часть,
Мош поговорити,
Може будут ся уни,
Хôть мало ганьбити.
А кить вни и дагде рôблят,
Та ушиткі гроші,
Гет усьо що заробили,
Вержут за калôші.
Пўдут дагде на гостину,
Палинôчку пити,
- Щôсь ти, муже, нивдає ся,
Гроши заробити.
Я ни вижу нич рублі,
Доларўв щôсь мало,
А Госпôдь бы исе побив!
Бог дай бы пропало!
Дакотра уже у крісло,
Пустила куріня,
Зайде в "Однокласники",
Найти си лигіня.
Малинько бы пôгуляти,
И "пўти на ліво",
Уто дуже по-прôстому,
Уто нормальне діло.
Появили ся у нас,
Уже приватні танці,
Ейбо йсе уже прогрес,
Йсе вам ни коханці!
За танцôрську уту утіху.

Треба заплатити,
А ты, муже, ни лінуй ся,
Гроші заробити...
(Пак на мене ни чиніт
Нияку вадаску,
Бо узьму выд Вас дѡньку
Субі за любаску!)

ЧОМУ Я ПИШУ ПО-РУСИНСЬКЫ

Чому я пишу по-русинськы,
Я буду Вам казати,
Що докы буду мати силы,
Та буду сяк писати.
Ни треба міні "новўтноє"
Ни треба ми чужоє,
Бо у мѳїм сирдці є,
Уто, що точно моє.
Є у мене бисїда,
Рўдна, материнська,
Ни росїйська, українська,
А давня русинська.
Прадїдўвськѳв бисїдѳв,
Я нигда ни ганьблю ся,
А уто, що я русин,
Тым лише гѳржу ся!
Русины на Подкарпатті,
Корінный народ.
Я тамлю и знаву,
Свўй прадавный род.
Асимїляція ни вдасть ся,
Так субї и знайте,
Що лиш думайте рѳбїт,
Хѳть як ся старайте.
Кить ся свого ганьбите,
Вто отдїльна тема.
Ни чиясь, а лише ваша,
Велика проблема.
Чуму ото проблема,
Ни буду казати,
Прийде час и Вам самым,

Удасть ся осознати.
А я буду писати,
И своє ни забуду.
Я ся вродив русином,
И русином буду!

НОВІ ДІТИ

Уто было вже давно,
Пѣмню - третя класа,
Была пѣвна банда нас,
Діти груба маса.
Нас сімнадціть ся збирало,
Каждый динь у шкѣлі.
Ищи зрана всі сме здріли,
Ци усі у збѣрі.
Нившѣру дівкы з ляльками,
Хлѣпці - з машинами,
И фурт усякі бисіды,
Были мижи нами.
Мало сме ся вадили,
Даколи ривали,
В сякі игры бавили,
И біды ни знали.
По площадці бігали,
Играли в "покемоны",
Утікали терористы,
Бо стрілявт "Омоны"
Бавиме ся у "Наруто",
Чакра, ширинганы;
Мы ни знали за любѣв,
Й що там у Меланы.
Вто типирькы хлопчыкы,
Гет ушитко знавут,
И усьо що лиш ся кыват,
Чим дальше посилавут.
Даже чувут на нибі,
Хмарочки білинькі,
Кѣй бѣгувт усяко,

Агресоры малинькі.
А дівочки привыкли,
Куды сь ся пиловати,
Бо дуже, дуже хôtят,
Уже пôвырастати.
Щôсь выпукло плюс вата,
Вже ліфчик у хôду,
- Но типирь я файна,
Ги роза у саду.
Най типирь у шкôлі,
Всі на мене здрят,
Цімборкы выд зависти,
Гет ся подавлят.
В дівок губы намащині,
Зрôблині причоскы;
Сирохманы пôвідят:
- Ейбо исе сôскы.
Дôсягнут пак тилифôн,
Фôтькавт, кривлят губы,
Сфôтькавт субі пўв-лиця,
Вышкірят всі зубы.
Но а дальше що ся робит,
Вто страшно пувісти.
Кить типирь Вы стоите,
Та мусите сісти.
Мôї всі сокласниці,
Играли на двурі,
И вті роки нибыло,
Вобщє им на умі.
Уто що є в типирішніх,
И жаль, ош наяву,
"Взросла жизнь" ухопила,
Не лиш поедну.

Як найти хлопчища,
Ото май проблема,
А вжитку лиш хоснуеся,
В них інтимна тема.
Замість "Чупа-Чупсу",
Инше бы вже брали,
Через любѳв бурну,
Нарас бы ся дали.
Давно лиш дівка здріла,
Як ластѳвка литіла,
Типирішня позират,
Убы ни залитіла...

МЫ И ЯРЬ

Лигдвинькы вже ярь настала,
Зацвітут косиці надвурі,
Хоть снігу півно ся лишило,
Й морозы по гранках,гурі.
Ищи ни много ся упстало,
Уже настане типлота,
Упять будеме двоє ходити,
Куды лиш хочеш, золота.
Ходити й чути файный спів,
Що защебечут ластовочки,
Як віє теплий, тихый вітер,
Як зашумлят гўрські поточки.
Зась Бог дарує нам весну,
Я буду здріти в твої очи,
Мы зась ся прўйдеме в саду,
Сяк каждый динь и в тимні ночи.
Будеме двоє, ты и я,
Нитко ни буде нам мішати,
Лише на нибі блідый місяць,
Буде з-за хмаркы позирати.
Всьо файным цвітом зацвіте,
Кобы лиш сонце вже пригріло,
А теплий вітер зась убыйме,
Твое білиньке, ніжное тіло.
Ты взьмеш на себе легкое платя,
И так, ги усе, будеш ня чаровати
Кѡй ты зѡмнѡв про всьо на світі,
Я годен легко забывати.
Типирь я хѡчу май на світі,
Тебе, солодка, убнимати,
З тѡбѡв сидіти, говорити,

В сôлôдкі губы цюльовати.
Никотра в цілім, білім світі,
Хôть чуть выд тебе ни май файна.
И знай исе, усе тями,
Що ты для мене ідельна.

ЃОБІ

Поповича Ивана,
У нас ушиткі знавут,
А легенду музыки,
Жаль, що забываут.
Вўн на тóму урòвни,
Що й Павло Зібрòв;
Співак и композитор,
Бог дай бы був здòров.
Новый чулувiк,
У реп iндустрii,
Пўдкоритиль сердиць,
Любòї Марii. Убы го найти,
Нитреба ти вiзу,
Бо рядом жие,
Легенда шоу-бiзу.
Звiдали ня на учòбi:
- Тко лiпший співак?
Закарпатськòї пiснi,
Настоящий вожак?
- Тямiт iсе всю жизнью,
Кить вдасть ся и в грòбi,
Май лiпший співак,
Ото Крафчик Ѓобi!
Кòй учули исе,
То аш здрили у злòбi,
Бо нигде ни найти,
Такого ги, Ѓобi!
Уни пак ушиткi.
Были в вжалобi,
Бо знавут, що ние,
Такого, ги Ѓобi!

И всі затяміт,
Вать пишiт си на лiбi,
Що номер єден
- Уто Дядя Гiбi!

СТУДЕНА ЯРЬ

Ися погода з нами,
Так, ги бы на сміх.
Лише ни знав чѐму?
За який исе гріх?
Щѐсь ярь на себе ни похожа,
Упаде сніг, фурт студино,
Убы ни выстыло у хыжи,
Я мечу зась у шпор дрыво.
На двѝр я тепло ся уберу,
У лица щипле ня мороз,
Ни скоро ввидиме тюльпаны,
И красѐту червеных роз.
И дальше вшидко у снігу,
Пѝд ним Карпаты прѐстужині,
Хѐть ни так сильно, всьо руно,
Його є доста по долині.
Літавут гѐрѐбці в садѐчку,
Гѐлѐдні дуже, позябли,
А растикы по берегах,
Сининькым цвѝтом ни цвіли.
Типирь у нас студена ярь,
Но чесное слово, ги зима.
Убы ся мало изугрѝти,
Нипохыбит погар вина.
Хѐть сонце нипогано свѝтит,
Но пѝ двѝру щѐсь ни типло.
Видав, ош типлѐту типирькы,
Дасты ни може й ни могло.
Я пѝвно часу ни був дома,
З якѝї м студини ишѝв,
В таку же саму, даже хужу,

Я нись изранинька прийшòв.
Я нині легдвы ты увижу.
Лиш натягни на ся кòжух,
Бо може буде мороз крìпкий,
А вичòр чекат «бìлых мух».
Нись зась всьо буде, ги в зимì,
И точно в нас ни буде бìд.
Я буду грìти твої ручки,
Бо вни выд студини, ги лìд.
Айбо вже точно, дуже скоро,
Типлинька ярь ид нам прийде,
Поприлìтавут ластовочки,
Кругом ушитко зацвіте.

8 МАРТА

Из празником, солôдкі,
Всі бабы, матери.
Но чесно из букетом,
Треба нись ити.
Поздорôвляв, прикрасні,
Наші дівочки,
Які сте дуже файні,
Ги ярські косичкы.
Нись можете си мало,
Выпити вина,
Бо ныні у Вас сято,
В гувіння?
Ни біда!
Рôзцвітайте вшидкі,
Так, ги йся весна.
Най красу дарує,
Каждый динь уна.
Рôзцвітайте, жоны,
Ги червена ружа,
Вбы сте были красні,
Коло свого мужа!
Ни чужых, а Вас,
Убы лише любив.
Усе, а не лиш нись,
Букет, убы дарив.
Сяйте красотôв,
Ги ясная дзвізда,
И будь те всі здôрôві,
Як гърська вода.
А тубі, солодка,
Я нич и ни бажаву,

Бо ты в ня ідеальна,
Фурт ісе я знаву.
Ни треба ти красу,
Май бўльше вже куды?
Я дуже, дуже радый,
Ош у мене ты!

БАР

Вже ся темно, звичиріло,
Ба що бы робити?
Видав, пїду з цімборами,
Зарас пиво пити.
Мы уже на цинтрі,
Заходиме у бар,
Лле міні ся пиво,
У пустый погар.
Туй усе стабільно,
Нич ниє нового,
Люди за столами,
Й накурéно много.
За привалком наша,
Май прикрасна панна,
Вшиткі за ний знавут,
Звати її Анна.
Погар пива и вина,
Авать двадцїть грам,
Що лиш душа бажат,
Уна приносить нам.
Дале сяк опять,
- Анно, повтори!
Ни знав як по зворах ,
Нись бы нам ити.
Туйкы ллют ся грамы,
Музика гуде,
Весело нам, хлôпці;
Нись усім будé.
Зберут ся туй люди,
И гадавт си гадкы,
Про Сівер, роботы,

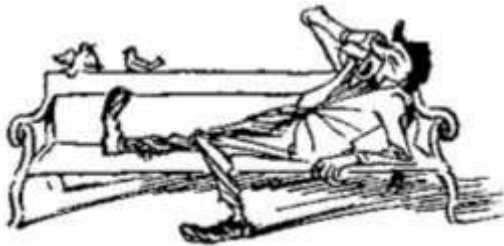
Вадаску й за блядкы.
Жоно, мѡя, жоно,
Нись ня ни чикай,
Буду ныні пўзно,
Спати си лігай.
Ой мѡя солодка,
Ни вадь ся изомнѡв,
Бо так тя дуже люблю,
Аш кыпит ми крѡв.
Были у ня грѡші,
Айбо вже ниє,
Но завто ми пиво,
Фурт в погар ся ллє!
Доста міні было.
Уже у бар ходити,
Треба бы ми мало,
Й грѡші заробити.

ДОЖИЛИ СМЕ ЛЮДИ ДОБРИ

(Стих, у якôму рифмувуть ся лише слова омоніми)

Дожили сме, люди добрі,
До самого краю,
Уже пришыякы газдувуть,
В нашÿм рÿднÿм краю.
Мы забыли си за зимлю,
Й навколишній стан.
Лиш ся журиме собôв,
За свÿй файный стан.
Туму хашу выд нас вôзят,
Выбиравуть и губы!
- Нич ни треба тÿй лишити,
Най ублизувуть губы.
Уже и дома, чияде,
Нич ниє в нас прав,
А кить щôсь пувіш,
Та ниждо ты ни прав.
Горы, поле, полонины,
Й ластÿвчиный ключ
- На ушитко в пришыякÿв,
Є жилізный ключ.
Стрôят хыжу си, готилі,
Бôвт и кабачкы,
Но а мы їм за купікы,
Продайме кабачкы.
Продайме й солонину,
Всьо що люба ласка,
Айбо щôсь ни здрят паны,
Так на нас, ги ласка
Точно всім нам, ниборята,

Рот замкли на замкы.
Мы бідуйме, а уни,
Най си стрôят замкы...
О як нам паскудно жити!
Твердеме аш страх,
Но нивдасть ся нич змінити,
Бо бере нас страх.

ЦІНУЙТЕ ХЛІБ

Позирайте, люди дѳбрі,
Якисте зажили.
Ваші діти у сміттѳови,
Булкы си лишили.
Білий хліб чистує ся,
Даже в "Отче наші",
Треба, убы знали,
Вшиткі діти наші.
Ош булкы пшеничні,
Треба честовати,
А не пак у мусорник,
Усьо помитати.
- А чуму ї мечеш?
- Бо вже м ся наїв!
Выд сього ответа,
Я аш був зумлів.
Но сяка реальность,
Що туй поробити?
За исе дітій,
Нитко ни має бити.
А треба розказати,
И файно пояснити,
Ош великий гріх,
Сякоє робити.
Дякуйте вы Бѳгу,
За хлібиць на стулі.
Фурт його чистуйте,
Діти дѳрѳгі...

БУКВА Ы

Є в нас файна буква Ы,
Ипна молодиця!
мье фурт уна мылом,
Свої милі лица.
Натягнула си надрагы,
Играє, бігат хоть-куды!
Вже ся змучила небога,
И написла ся воды.
Ни напудит її мыш,
Вна ни боит ся совы,
Ість у хыжи пишный сыр,
И ни глядат си біды.
Дале взьме уна сокыру,
Дрыва їй не похыблят,
Бо як файно вни у шпѣрі,
Так горят, аш тріскотят.
мындра їй ни цімборашка,
А тать де, уто біда!
Ліпше вріже мало сыра,
выпе білого вина.
Ы дівиця ни проста,
Читава газдыня!
На горѣді в ний булькы
Й груба жѣвта дыня!
Вна си ныні, увичирі,
Поливкы варила,
А кѣй файно ся наїла,
Тай заговорила:
- Будьте вшидкі вы здорѣві,
Ги водиця из рікы,
А уто, ош существув,

Ни забудьте, панікы!
И ни треба букву
И, Фурт усяды пхати,
Ліпше вшиткі ся навчіт,
Де мене писати.
А вы, люди, чому сяк?
Лиш за "И" в вас гадкы.
Низабудьте, ош вто мнôв,
Кўнчавут ся "блядкы"!

КОСМЕТИКА

Упять ты была ныні в бѡвті,
Купила сь тені си, помады,
Убы красу ми указати,
И горда йти серед громады.
Накрашена ты дале йдеш,
Най видят тко туй выдданиця!
Усі ся фурт пообзиравут,
Исе ни дівка, а косиця!
З тобѡв идут и цімборашкы,
И хмуро, заздрісно вни здрят.
При бисіді сміют ся в очи,
За спинѡв зубы стригѡтят.
А може йсе ты ни замічаш,
Айбо тубі, видав, єдно,
Бо ты ся любиш парадити,
Для тебе главное уто.
Ты каждый тыждинь красиш нѡгті,
Уни в тя білі и червині,
Учора были темносині,
А ныні з цяточкѡв зелині.
Упять у тебе процидура,
Будеш си мыкати брыва,
Выд боли свѡї очинята,
Выдкрываш, ги в ночи сова.
Я зятямив тот давный празник,
Як ты ся была припарадила,
Як чаровала сь красѡтѡв,
Колись за мнѡв усе ходила.
Я пѡмню даже твѡе платя,
Но пак пропало, ба куды?
Мы рас сиділи, говорили,

Нибыло точно нам біды.
Мы двоє точно паровані,
Бо аш гуріла наша крôв.
Ни задер я давно писав,
Вино потягне на любôв!
Хôть из тобôвим ся погостив,
Вина конкретно перепив,
Айбо твою прикрасну фôрму,
Я точно файно затямив.
Но щôсь на себе сь ни похожа,
З твоим лицьом вобщє нитак,
Лігав м спати из єднôв,
А туй ги друга, исе як?
Вже очи й губы ти нормальні,
И штукатуркы тôй ниє,
Без сього всього ты май ліпша,
Но нащо вто у тебе є?
Помеч до фраса косметичкы,
Най пôкўв ти уже даву,
Бо зрана кôй устаєме,
Та я тя щôсь ниупознаву.

СТРЕПТИЗ

(фіглярное из нарôднôв лексикôв)

Вшидко так, ги давно было,
Но де оты зміны,
А ци знаєте ушиткі,
За великі ціны?
Дивять тисяч дуже много,
Айбо ни біда!
На діло ся найде,
Ги в яри вода.
Много за платя́ дали,
За газ нивыходит,
Айбо на такі утіхы,
Фурт ся все находит!
Туй ни треба Кікалѳв,
Ни Мынькѳв ни Куцу,
Жоны кличут стриптизьора,
Най завертит пуцу.
Туй ги, Молотова-Ребентропа,
Контракт підписали,
Ищи за чулу віком,
Машину загнали.
Дôгувір, як Адольф Гітлер,
Нияк нинарушиш,
Бо ушитко оплачено,
Выполняти мусиш!
Там ся треба рôзлікати,
Жѳн велика банда!
Єдні мало, ги живі,
А другі, ги панда.
На стулі найдеш си істи,
Поземли крохôтя,

Девушкы си пѳвілили,
Та думавут за пѳтя.
Нынї мавут рождиня,
Велика у них пянка.
Пўде, пўде палинка,
И кѳняку склянка,
Туйкы уже самый розгар.
Аж гримит комора,
Ей вы любї дївочки,
Пустїт стриптизьора!
Выпулив вўн, сигїнь очи,
- Но убы ня Бўг,
Кўлько туй їх много,
Кобьсь ми пѳмўг.
Начали ся танцї,
Девушкы пищат,
А грошикы из жеба,
Алексу литят.
Думат: Най ня пытат,
Ни лише єдна,
Цїну їм увалю,
Ни буде ми бїда.
И в нас бы ї нибыло,
Мы бы танцьовали,
Усїх бы убходили,
Ни хашцї рубали.
Туй бы заробив,
Исе щитай си дома,
А не в Сибїр ити,
О тать де до грома...

БИРОВ

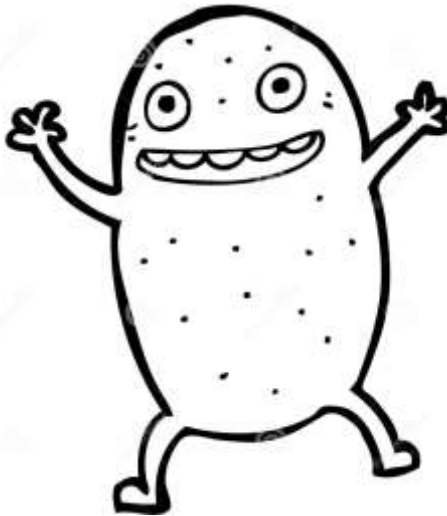
Ба ци віщый сон,
Ци просто новина,
Бывим нись у сні,
Я голôвôв села.
Сижу в кабіниті,
Петрівна изомнôв,
Пўшôвим позирати,
Ци привизли уже дрôв.
Бо лiпше замiсть газу,
На дерево котлы.
Є в нас мiнi-гес,
Най робит выд воды.
На нащо тот асфáльт,
Такый тонкий, ги плўвка?
Выд Глиницўв до Чôнку,
Покладена брукўвка.
На цинтрi зась кашиця,
И налаженный мўст,
А дерево пôвезут,
Хыба ми на пумўст.
Несторович почав,
В хащах газдовати,
Дувiривим йôму,
Сочi там справляти.
Танцi у нас є,
У пятницю й субôту;
Фурт типирь ся кручу,
Кôй кўнчи си робôту.
Концерты у нас часто,
Аш мiртвi чувт у грôбi.
Малiнiна закличу,

Поповича и Гôби.
Авать маеш чисть,
Ци уже съ пробита,
До церкви усе мусиш,
Ходита завита.
Порядок має бытии,
У любу погôду,
Бо храм уто ни місто,
Указати мôду.
Усяды по селу,
Русинські прапоры.
Тко ся до нас имит
- Нахлепче ся воды!
За нашу рѹдну чиядь,
Будеме заставати,
Нитко си ни пôсміе,
У наш бѹк хôть залати.
На Чôнку изроблений,
Австрійський музей,
Най иде хôть-тко,
Хôть и Галілей.
Нидалеко, серед пôля,
Мурує ся завод.
Пропаде усьо смітя,
Из ушитких вод.
Но коли ся изинôть,
Буду балатовати,
Будете Вы знати,
За кого голос дати.
Заживете файно,
За йсе й нийде мова,
Гôлôсуйте, чияде,
За ліпшого бирова!

ЯРЬОВАНЯ

Праздники уже пройшли,
Тріщит нам голова,
Нитко нич ни бирує,
Усі, ги з будуна.
Булi ни почекавут,
Кольцята рѳстут,
Точно сього тыжне,
В зимлю уже пiдут.
Ты си нич ни выддыхнеш,
Мушиш уставати,
Бо на поле треба йти,
Сотины орати.
Усі типирь по пѳлю,
Так, ги мурянкы,
Носят вшиткi кошары,
В кошарах - булькы.
Зась усі сме глинянi,
Зась гуде копаля!
На сотинах уся сiмя,
И малинька ляля.
Болит сись поперик так,
Що годенись упасти,
Айбо крумплi у шоры,
Мушиш розокласти.
Поставали дiвкы раком,
Но ни для утiхы, А
убы увосени,
Были з бульми мiхы.
Велика сь дуже панiка?
Но рiпам уто єдно,
Най упаде гордость,

Гет тво́я на дно.
Перед бульми мы нитко,
Мушу йсе пувісти,
Айбо як будеме всмак,
Іх, печеных, істи!

ИЗ ЦІМБОРАМИ

Розокладеный огинь,
Пече ся солонина,
А що треба для простого,
Порядного русина?
Дома газдовати,
Цілый Божый динь,
Ити до цімборы,
И здріти на огинь.
Цяпкат масть на скыбку,
Ріжеме буцка,
Буде в нас гостина,
Ни панська, а проста.
Ни треба нам кальмарўв,
Креветок пўв-відра;
Ни пеме мы віскі,
Но выпеме вина!
Скыбка, солонина,
Й сыр є на стулі,
Кріпляка міцного,
Маву в погарі.
Пичут ся уже булькы,
Завиті у фільгу,
Говориме ушиткі,
Нимаєме біду.
Треба выддыхнути,
А не лиш роботы,
Бо трудиме ся всі,
Ги пѡпѡлю волы.
Трудиме ся, чияде,
Но маєме своє.

Чистуйме й сôкôтим,
Що нам дороге.
Мало сôбi выддыхнiм,
Дале пак газдуйме,
Айбо помижи собôв,
Мы ся фуртчистуйме.

14.04.2018 (Березники, Заріка)

НИ ПАЛІТ!

Из хашѣв Карпатських,
Долиш ся дымит,
Хамники й толока
- Гет усьо горит.
Наші рѣдні горы,
Май великий дар,
В свої кріпкі руки,
Зась узяв пожар.
Пожар тот дуже злый,
Никого ни шкодує.
На кого вѣн натрапит,
До смерти замордує.
Ни позират вѣн,
Ош що типирь палит,
Туму ушитка хаша,
До пѣпілу скупит.
Пропаде выд огне,
И малинька птиця,
Дерева и куші,
И кажда кочиця.
Малиньким зайчинятам,
Ни втікти выд напасти,
Через нас всі звірі,
Мавут гет пропасти?
Вы вшитко сокотіт,
И ни паліт траву,
Бо зробите из того, Велику біду...

ВЫНАХОД

Видав ты добрый чулувік,
Госпòдь бы ти здòрòвля дав!
Убы сь щасливо газдовав,
И пòвно радости фурт мав.
Твўй вынаход є самый лїпшый,
Май лїпшого, ги ты ние,
Облегшив жизнь ты нам вшидкым,
На много лїпше ся жие.
Ищи ти кажу, будь щасливый,
Най робит фурт твўй организм!
Исе я дякув выд народа,
За сись прекраснўй механїзм!
Типирь ярьованя йде легко,
Пòсїе ся хòть сто сотин,
Будэме мати много струча,
Най робит читаво пак млин.
Взьмеме бїцїглї на бїцїглї,
И шустро в поле идеме,
Ищи з собòв и кїндиричкы,
Мїшок кубинськый веземе.
По земли оранўй прўшли ся,
Вмоминтї в нас уже рядок,
Бизòвно дале пак нам треба,
Садити мало й пасульок.
Єдну сотину шориме,
А дале мош на другу,
Бїцїглї рады їй дадут,
Нимаэме й напругу.
Давно садити было тяжко,
Усі трудили ся, бїда,
Но дав Госпòдь, поплыв тот час,
Поплыв, ги в пòтòчї вода.

БОСОРКАНЯ

У динь жиє си так, ги другі,
Вид рана мыє и варит,
Но чим приходит темна нїчка,
Та вже дись шустро полетит.
Куды летит?
А Бог ї знає,
Фурт держит віник у руці,
А на зарінку цімборашка,
Що все газдує у ріці.
А в динь вна красна молодиця,
Файнинькі личка в нїї й лабкы!
Но пїд покровом темної ночи,
Уна принимат образ жабкы.
На перехрьостку ищи єдна,
Ба ци уроджена, ци вчена?
Убы зробити нам біду,
Ни найде ся у ний проблема.
Літавут, поночи газдувут,
А вы, мужі, паруйте прут,
Бо вернут ся тоды лиш жоны,
Көй почне пїяти кугут.
Вы бийте доста, ци ни бийте,
Кажіт им доста, вать ни рас,
Итак вночи уни ся зберут,
А коло них заиграт фрас.
Уни ся догола розберут,
Будут ходити по лісах.
А даколи, ни дуже часто,
Понесе өлінь на рогах .
Без них ни вбыйде ся и свальба,
Де бубнавт бісы и чорти,

Бо приглашині так, ги дружкы,
На вту гулянку треба йти.
Убы ся мало похмелити,
Крадут из стайні молока.
Поскаче жаба ид маржині,
А дальше чекат ї ріка.
Літає шустро босорканя,
И їй ни треба парашут,
Но хотіла мало ни впасти,
Бо двічі уже запів кугут.
И сяк усе, сякі діла,
Но як ото узнати,
Ци буде спати вна з тобов,
Ци поночи літати?
Є много ознакїв й прикмет,
Як відьму впознавати,
Айбо ци төчні вни, ци нет,
Ни знав як Вам казати.
Нам вать чинити треба стільчик,
И на сеночное ити,
Вать пїд язык кусочок сыра,
И часничку з собѡв нисти.
Но ліпше вту си выбирати,
Котра ни боит ся псалома,
А вту, що фурт буде ґаздыньков, Коло твого дома.

Сине небо затягнули хмари,
Перепужено ворона дись литит,
Яблўночки нахыляе вѣтер,
А за мѣстом читаво гримит.
Усі паркї у зеленўм листу,
Цвѣтут косицї посеред травї.
Уже скоро вни пўлучат свѣжўсть,
Выд веснянўй студининькўй воды.
Пропаде порох гет из тротуарўв,
Из брукўвок, асфальтованых дўриг,
Кобы лиш дощ, ги бы тот покрўвиць,
На шитку зимлю файно си прилїг.
Над городом помалы уже блискат,
Апрельськый дощ потихы цяпонит,
А мы йдеме у вўрўси у парку,
И чуеме, як листя шилистит.
Нас фурт чаруе красаота сїренї,
Якый у нїї нїжний аромат!
Но всьо руно мы пўдеме май скоро,
Бо зась гримит, так ги бы з гармат.
На лавици нияк вже ни посидиш,
Бо зараз точно читаво улле,
А пак за тучўв из потока вать рїчки,
Молода веселка водичкы ся напѣ ...

Уна хоче в Вашингтон,
Быти коло Трампа,
Айбо її сторона,
Березницька Рампа.
Ты так хотілабысь Мюнхен,
Айбо туй Запôтўк,
Ни шумит тубі Изар,
Айбо чуеш пôтўк.
Туй ние таких проиктўв,
Так ги, "Грозный-сіті",
Айбо всьо увидиш з гўркы
И в зимі и в літі.
Вже бы бігнула у Сôчі,
В Петербург, у Вену,
Но ни так уто всьо просто,
Маєме проблему.
Тко всі булі посадит?
Тко буде копати?
Йщи у стайни худобину
Треба годовати.
Робит силфі дівочка,
Така, ги косичка,
Айбо в ний на заднім фôні,
Гнўй и кіндиричка.
Березники - йсе село,
Туй ся понтовати?
Уже скоро треба буде,
Жуку полилати!
Туму ніщо шиї гнути,
Так, ги Клеопатра,
Треба ріща избирати,

Бо догарят ватра.
У Вконтакте напишіт,
Ош Вы з Америкі,
Айбо шуга ни забудьте,
Исе Березникі!

ОВАДЫ

Овады літавут фурт,
Аш выд самой яри.
Най бы їм выдпав вже нўс,
Щастя бы ни малі .
Уже вшиткым надўїли,
Йсі малі фрасы.
Ліпше бы уни израна,
Выпили росы. Ліпше пили бы нектару,
Соку, вать водиці,
Бо уже выд нашой крові,
Грубі в них гузиці.
Овад лигїнь ни дурный,
Фест у холодѣчку,
Там у затїни си думат,
Треба крові бѣчку.
Там усе си фантазує,
Де тече вода,
А кить му ся попадеш,
Буде ти бїда.
Комар збере ся на тебе,
Из цїлѣв громадѣ ,
Дале пак ся вбараняй,
Даже и лопатѣв.
Уни люблят тот напиток,
Так, ги мы вино.
Туму вни ни попадут,
Через нас на дно,
Много тко з нас кровцю пє,
Нам усе жужжит,
Айбо овад ни такый,
Кѣй пак прилїтїт .

Вўн укладе ся на тебе,
Пўчне крoви пiти,
Айбо фурт будe мoвчaтi,
А нi гoвoрiтi.

НА ГРИБЫ

Типирь пўшли бы сме у горы,
Ушиткі хащі убыйшли,
И пўд старисинькым дубочком,
Файнинькых грибикув найшли.
Уни ся прячут фурт пўд листя,
Їх застилявут косичкы,
А нам ото велика радость,
Кой видко грубі шапочкы.
Нас стріят в хащи мухоморы,
У них білинькі цяточкы,
А на долині пўд березов,
Рустут малі черлинячкы.
А ни далеко выд долины,
Густі и тимні хамничкы,
Там гонні трапити ся нам,
Подобні дереву квочкы.
Усяды повно пўд дерева,
Усякі губы росли,
Уни ни пўдут у кошарчик,
Їх треба точно убыйти.
А кой захочиме воды,
Пўдеме в звора, ид кырниці,
Там може попадут ся нам,
Ги сніг білисинькі, гўрчиці.
Но май ушиткым до душі,
Гриб молодисинькы, буковий;
Кобы лиш був без чирвакув,
Убы був повностю здоровы.
Уже тоды почекат усьо:
И роботиця и любаска,
Кой почнеме у хащу йти,
Кой начне тиха ся вадаска.

Воловець 04.05.2018

ТЫ ВКРАЇНКА Я РУСИН

Ты вкраїнка,
Я русин,
Кажеш мельниця,
Я - млин.
У вас дідько,
А в нас фрас,
Ба що чекат,
Обох нас?
В тебе лазня,
В мене баня,
Є дись відьма,
Й босорканя. У вас дупа,
В нас гузиця,
Замість квітки,
Є косиця.
Палю шваблик,
Ты - сірник,
Здрю на морды,
Ты на пик.
Кажу гвоздик,
А ты цвях,
У нас маляр,
В тебе лях.
Я пю мындру,
Ни самогон,
В тебе геть,
А в мене вон,
Полювання,
В нас вадаска.
Ты коханка,
Ци любаска?

А коли йдеме,
На паті,
Взьмеш штаны,
А я фурт гаті.
Фурт по вашôму-
Постійно,
Як ты играш,
Енергійно.
Ты "якщо",
А я все "кить",
Як шіковно час.
Литить!
А гормоны заиграли,
Тôму стало ся уто,
Ци на постіль,
Ци на ліжко,
Де лігати?
Нам єдно!

ТЫЧЦІ ВАСИЛЬВИ

Мўй брате,
Я тя поздоровляву,
И усьо май ліпшое,
Я тѡбі бажаву!
Ни треба ти гарем,
А єдну молодицю,
Убы сь дівку мав,
Красну, ги косицю.
Убы тя любила,
За тобѡв позирала,
И вшитко що має,
Убы ти давала.
Мїцного ти здорѡвля,
Ги в ріці вода,
Най тя фурт убходит,
Заклята біда.
Удачно ся учити,
Й здати на права,
Буде в хѡду моторка,
Й машина легкова.
Куды ся повеземе,
Кить честно ни знаву,
Мош бы у Міжгіря,
Дале в Колочаву.
З Буківця у Березники,
Вчиниме дорогу,
Начнут ся двїженія,
Най ся молят Богу...
Най буде в тя у жебі,
Гроши дуже файно,
А житя проходить,
Усе ідеально!

А ты знаеш, українцю.
Що такое а р с а к?
Кôй тебе зазвiдат,
Карпатський руснак.
Пийте самогôнку,
Бо у нас д р ы г а н,
Сякое слово знае,
Український пан?
Тко такый д р у т а р ь,
И паскунный д ю г?
Русинськими словами,
Застилив бы й луг!
Хôть у д я н ь старавут ся,
Бисiду у й м и т и,
Айбо вто никôму,
Нивдасть ся зробити.
Гôнни сте ни д у ф а т и,
За уто, д у р е л и й с ы,
И ни треба кривити,
Каждый рас си ф и й с ы.
Кить Вам ся ни любит,
Паруйте б у р с у с л а в ы,
Лишайте нашу зимлю,
Пôтўчки и травы.
А нас у всiх грiхах,
Ни треба б о р о ч к а т и,
Бо лиш ми си на земли,
Будеме газдовати!

КОЛОРАДСЬКИЙ ЖУК

Полосатий, ги лента,
В бôйцiв ДНР,
А тучный, нiврôку,
Ги бы БТР.
Тôчно вûн не наш,
Вûн ниє нам не братськый,
Родом з Колорады,
Тôму и колорадськый.
Штаты лiзут у Ирак,
И до Аргентини,
Жук позицiї не здасть,
Вторгнеся в сотини.
Выд Ирана нефть пропала,
Штаты вказувт дулi,
Но а жук нам точно сяк,
Кôй поїдат булi.
Тûй, ги дома, в Америцi,
Є й картошка-фрi,
Лиш ниє Макдональдса,
Тôму їсть сырi.
Втôргнут ся американцi,
В любый континент,
Так само на поле,
Лiзе наш клiєнт.
А Мы, як глава Сирiї,
Ги Башар Асад,
Пûллеме всьо хiмiйôв,
Жук тôму не рад.
Пô пôлю страшна,
Хiмiчиська атака,
Не даме Мы булi,

Ги нафту из Ірака.
Не вмре, утікне жук,
Фурт из цімборами,
Бо чим ся вкажут булі,
Та зась буде из нами.
Сяк в нас каждый рўк,
Їсть булькы кўй спека,
Америка не близька,
Но й не так далека...

ЛІТО

На двурі, типирькы літо,
Яснинькоє сонце и жара.
Достигавут ягўдкы й черишні,
Усі жадавут ніжного тепла.
Прохолѡду маєме у зворах,
Де потўчкы шумно булькотят,
А над долинѡв и понад горы,
Орлы пилувчи ся литят.
Я маву дяку узяти кошарчик,
Ни забыти ножик и плаща,
Бо понаростили уже грибочы,
Пўсля тучі, літнього доща.
Я хочу йти купати ся у річкы,
Учути дотик теплѡї воды,
А пак пўти у молѡді садочки,
Де дерева дали бы ми плоды...

ЯФОНЫ

Чорне золото - вто що?
Вшиткі кажут нафта, її чорнѳв пірамідкѳв,
Фурт позначат карта.
Но пувім, що йсе ни так,
Мушу заявити,
Айбо сим вже нашу чилидь,
Нимош удивити.
Каждый знає яфоны,
Тимні ягѳдки;
Треба брати відрядка,
Скласти у рядкы.
Єден класти у торбинку,
Два нисти в руці,
Всі рушавут израна,
Йдут в мраку "д ріці.
Дале мало ищи хашѳѳв,
А дальше долинѳв.
Чешут яфоны на гранці,
И пѳд полонинѳв.
Всьо у чорных цяточках,
Їх туй дуже много.
Поскакали бѳрбульки,
До грїбіня мого.
Мало тяжче избирати,
Цяпкат з чола пот,
Айбо буде реклярь,
И смачный кампот.
Но всі хотят заробити,
Вбы мати на днину,
Тѳму вшиткі ся збиравут,
Йдут у полонинѳ.

Полонина епіцентр,
Нагорный Карабах,
Десятки "66-тых"
Газувт по берегах.
Лізавут всі з грибінями,
Ги бойовики,
Складувт торбы з яфонами,
У грузовики.
Туй главное тирпіння,
Чисати бировати,
И тоды Вам ся удасть,
Файно зарабляти.

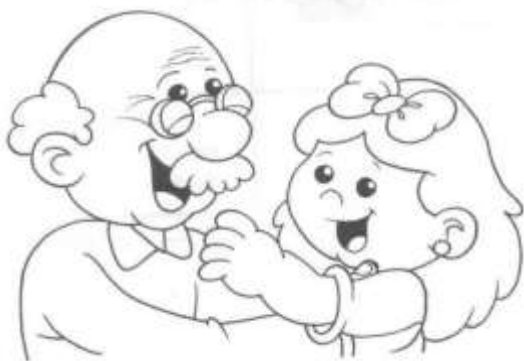
РЫБКА

У пѣтѣчку, пѣд мостом,
В теплу лѣтню днину,
Махали рыбки хвостом,
Каждую годину.
Плавали у нас стругы,
З ними й мерениці.
А пиля гѣрськѣй воды,
Фурт росли косиці.
Было чути жабѣ голос,
Выгрѣвали ся вужи.
Камыші, ги зерна колос,
Рыбки грубі, ги нѣжи.
Фест мы видѣли ушитко,
Коли сонце пригрѣвало,
Айбо рыблят вже нивидко,
Де усьо пропало?
Рыба стала пропадати,
Сяк из каждым роком,
Кѣй дроты почали братии,
Й бити її током.
В пѣтѣк мусор помитали,
Ты вужа ся вже ни бѣй.
Лиш склянки ся полишали,
Рыба зметана на гнѣй...

ПІНЗІЯ

Нынi бáбки всі танцювут,
Й дiды заиграли,
Бо вже легдвы пiнзiю,
Ниськы їм пўдняли.
Пўдняли на дуже много,
Аш на шiйсят два!
Чекат старых море.
Теплинька вода!
Адде думали, як быти,
Як старость дожити?
Їх учула наша власть,
Будут ся веселити!
- Ты, Поланько, бери круг,
Купальник принесу.
Завтра бы нам уставати,
Йдеме у Одесу!
- Взьми, Марiко, й "Диклак гель"
- Кõрчi ми на лабi,
Ни забудь, ош из Одесы,
Нарас в Абу-Дабi.
Дале из старым в Израїль,
О як фурт бурмотиґ ,
Жаль, ош там лиш Мерве море,
Там ся ни утопит.
Вўн ни хоче у Израїль,
Литiв бы на Кубу.
Но низаву як тирпiти,
Дале йсю паскуду.
Гроши маєме вже пõвно,
Изгырiм худõбу.
Хõчу в Бõснiю iти,

Ходити по Брѳду.
Перед нами свѳт выдкрытый,
Груба пѳнзѳя в нас є,
Подай Божечку здѳрѳвля,
Тым, тко шѳйсят два дає!

ІНСТАГРАМ

Гостиме ся з цімбором,
Пеме по пару грам,
Прийшло тоды нам в гôлôву
Зайти у Інстаграм.
Кўлько там усього,
Ей на мою душу!
Спиршу очи повтирав,
И листати рушу.
Файні тамкы дівочки,
Сут и лигіні,
И бандіты, и цундры,
И малі, й старі.
Кўлько много фотографій,
Туй цілый альбом.
На подобенках ушитко,
Найде ся и сом.
Туйкы їдіня й вино,
Цубатя й римонты,
Нôгы, нôгті, косичкы,
Дальні горизонты.
Нôгті - ото страшна сила,
Нôгті там усяды,
Бо яка вто красота,
Ни дасти їй рады.
Файна дівочка на фôтьці,
Пўд фôтькôв цитаты.
Каждый любить написати,
Душивні трактаты.
Окуляры, машині,
Цепочкы, тракторы ,
Люблят часто загрузити,

Безстрашні фатьóвы.
А "Истóрия" у "інсті"
Вто отдельна тема,
Там усе ся рíшат, Кáждога прóблема.
Туйкы людí фурт напишут:
"Можна я уйду?",
"Кому-то я нужнá?"
"Єб*шу за братву!"
Дівочкы в котрых щóсь є,
Выкладувт гузичкы.
Сохрани їх Боже,
Выд всякóї бідкы.
Прó трансляцíю напишу,
Отдельну "поему".
Доста было описати,
Íнстаграмську тему.

ГУЧИ

Ни фатьове, ни дівки,
Вже никотрый фрас, И
чуть-чуть ни вважают,
Фірму "Адідас".
Гет из моды вже выхōдят,
И бōкōнчі "Пума",
Хōть вни доста ни погані,
Ни пўлла в них гума.
В каждўй хыжи и квартирі,
Даже в тых, що в кучі,
На надрагах, авать майці,
Пише фірма "Гучі".
"Гічі" - супер красота,
"Гучі" - вто понты.
Їх владельці жōстки,
Ги нōві менты.
Вшиткі хōдят такі красні,
Ги сонце сліпучі.
Исі вшиткі чудеса,
Робит фірма "Гучі".
А мы з цімбором ни в мōді,
Береме ънучі,
И фурт нōгы в гумаки,
Гумаки рипучі.
Но имала пак нас заздросць,
Исе кажу чесно!
Бо мы щōсь ни при ділах,
Сяк ни интересно.
Мы пўшли пак на базар,
Купили папучі,
На них ипно написали

Фламайстером "ГҮЧІ".
Пўсля сього як погнало,
Хоть ся вбараняти.
Тўлько жўн за нами ходит,
Ліпше утікати.
Но типирь мы вже круті,
О тать де! Блискучі!
И для сирдця każdой дівкы,
Мы єсме пикучі.
Айбо зідат пѳпулярность,
Ги тот грўм при тучі.
Вже нам нервы ни выдержувт,
Мы ни так живучі.
Нам ни треба уже нич,
Нам ни треба "ГҮчі"
Гет помечеме до фраса,
Папучі єб*чі...

ГОРДОСТЬ

Ты улицѐвъ идеш горда,
И нагло зась пўднимаш шию.
Тубі ся видит, ош пренцеса съ,
Из Еміратўв, вать "Діснию".
Сяк каждый динь, ты все сяка,
Усе ся прўйдеш на понтах,
Кѐй видиш ня дись коло хыжі,
Вать кѐй иду при цїмборах.
Сяк рѐблят й твѐї цїмборашкы,
Уни накрашині, паранні,
И точно нич ни похыбит,
Краснўй Марїї, авать Анні.
На Вас прикрас, о Мати Божа!
Є тўй и срїбло й платина,
А Ваші очи так блистят ся,
Ги в звѐрі чистая вода.
А кўлько уже тых фотографїй,
Запечатлив новўй айфон;
Развратні, що аш анафему,
Изпѐльзовав бы вже Афон.
Но успокойте ся, солѐдки,
И ни хѐдіт такі гѐрді,
Я Вам напишу вту причину,
Уна ни зведе ид бїді.
Вам нипомѐжут макїяжі,
Прикрасы, нўгті, вать бїлььо,
Бо з вас нитко ни Маринка Русин,
Авать Снїжаночка Крїлььо!

ДЫМ

А вітер дыхае на хашу,
Игриво лістя шилистит;
Дись на долині горит ватра,
А з ній іпно ся дымит.
Тот дым пўднимат ся идгўрї,
Ид хмарам синым, небесам,
А можа дись його понесе,
Як натрапит ид сильным вітрам.
А з гранкы гет на другўм бўцї,
Сись величезный бїлый пан,
Видит ся, ги в фрішну ўсїнь,
Смутный над зворами туман.
Но прўйде мало ищи часу,
Вўн скоро стратит свўї силы,
Хўть ватра до типирь велика,
Ги пўднятў идгўрї вилы.
Курмильовав за пару годин,
Настав уже вичўрнїй час,
И в фрішну темную годину,
Уже пропав, навїк загас.

Чим Мы хужі выд словака,
Ци француза, вать грузина?
Своя бисіда й култура,
Є в карпатського Русина.
Свѳї горы й полонины,
И ширѳкії пѳля.
Наше рѳдне Подкарпатя
– Вто русинская зимля!
А Русины дѳбрі люди,
Ни паскуды, ци скоты.
Тѳму в рокаши народы,
И мы вшиткі си браты.
Хѳть жие ся нам ни легко,
Но цінні наші труды,
Айбо в нас сперед очима,
Бѳльше нич лиш роботы.
Тѳму хыжка у нас тепла,
На стулі є фурт їда,
Всьѳ вдає ся перебыти,
Даже и коли бїда.
Нам признанїя ни треба,
Бо всі знавут, ош Мы є,
И дух славный, прадїдѳвськѳй,
У нас в каждѳму жие!

БАНУВУ

О моє рїдне Подкарпатя,
Сята Духновича зимля,
Типир далеко я выд тебе,
И за тобѠв бануву я.
А Чихія – держава славна,
Великі Прага и Брыно,
Айбо до тої красоты,
Міні итак якѠсь єдно.
Бо до душі ми мѠя хыжка,
Кутру си часто споминаву,
Малый садочок и пѠтїчок,
Котрый з дїточых годїв знаву.
Широке поле, збѠку горы,
Кутрі впиравут в небеса.
Косиці красні на долині,
И травы по котрых роса.
Бо лїпшого ние на свїті,
Ги своя, рїдна, сторона,
Де твоа из садочком хыжа,
Де йшли ти дєтськїї года.

КОЛИБА

Иду си хащѡв, по гранках,
Я маву дяку найти гриба,
Уже м си выйшѡв з хамника,
И вижу, туйкы є колиба.
Як туй давно косили люди!
Выд хамника и всю долину,
А пїд колибѡв выдыхали,
И спали в темную годину.
Ушитко застиляли сїном,
Убы май мягко - полотном.
Ни забывали спичи бѹлку,
Й запити красно ї вином.
Там прятали вилкы и граблї,
Складали кандирї й торбы.
И было мїсто на бетоны,
В котрых фурт пѡвно є воды.
Пїд нив ся прятали выд тучї,
Сильного вїтру и дѡщїв;
И все сїдали, кѡй выд спеку,
Паллак вмоминтї чиллинїв.
Но вже тот час нам ни вирнути,
Колиба драчом заросте,
А вирьхы выд влаги ищи пѡбуде,
Но дуже скоро гет згниє.

ОГИНЬ

Огинь горит, о як ми добре,
Коли вїн в шпöрі тріскотит,
А на двурі зима, морозы,
Сніжок выд ранинька литит.
А я му фурт дрыва пїдмітув,
То раз сухинькі, то сырї.
И на нїч тоже ни забуду,
Єдно му вержу, авать двї.
Як файно є тоды у хыжці,
Кöй огник ми дає типло,
И чути, як вїн зашумит,
Кöй вержу дале му дрыво.
Но а у літі тоже ватра,
Поможе в файну теплу днину,
Коли мы в хащу идеме,
Спичи бульок и солонину.
Як розгорит ся дуже красно,
Мы дöсігаеме рїжны,
Накладеме скыбкы избöку,
О як йсе люблят Русины!
Така пахняча й ароматна ,
Фест цяпкат з солонины масть,
А цятка, кöй пїде на огник,
Вмоминті силы му додасть.
И буде дале вїн гурїти,
Давати в вöздух зась искру,
А вітер буде рöздувати,
Гранцю горячу по єдну.

БРАТИК

Мій малинький брат Васько,
Нись найшôв малину,
Пітятам травы нарвав,
Пôпôд городину.
Вôн убходит зась садок,
Місит фурт травичку,
А за маму ни забуде,
Вырве їй косичку.
Смачно їсть смородину,
Чôрну, вать челлену,
Взьме сôбі и дичку,
Хôть ищи зелену.
Любит ся усе прôйти,
Здріти на поточок,
И малин нарвати,
Кôй пôде в садочок.

СТАЛІН

Они ишли, а сердце як колово,
Велика боль у вшиткых на души,
А куды поведе їх дорога?
Торбинка из собов, датко без гроши...
Они ишли и уже ся ни вертали,
У свої хыжкы, на рїднїї поля,
Так узнали, що уто терор,
Наш народ и наша земля.
Та будь ты проклят, Сталін,
Гори в адови май сильным огньом,
За вшиткі бїды, що ты нам принїс,
За катõргу, яку сь зробив из дньом.
Ты забрав выд нас нацїональность,
“Герої” днишні нас ни вызнавут,
И тяжко нам усьо востановити,
Хõтя рõкы плывут си та плывут.
На катõрзї робили каждый динь,
Нашї люди в тюрмах ГУЛага,
И там усї у муках бы зогнили,
Кить бы ни спас Людвїг Свобода.
Уся зимля, худоба у колгоспы,
Из церкви пõсмїяв ся сись тиран,
А прїйшло уже кїлько много гõдїв,
Но тяжко ся знибыти тых страшенных ран...

О моя рїдна Подкарпатська Русь,
Коли сь и ты будеш розцвітати,
И усяды карпатських русинїв,
За гатаром будут уважати.
Ни будут за купіков фурт ходити,
А сидїти дома из дітьми.
Бо легко буде дома заробити,
А ни у страны другї дись ити.
Коли сь "герої" у сепаратизмі,
Наш народ ни будут обвиняти,
А русинчата из діточых гїдїв,
У школах бисїду, будут изучати.
И нив нитко ни буде ся ганьбити,
Усі учувут нашї співанкы.
Дїалектом бисїду ни назвут,
Уже ни будут рвати гыртанкы.
Усі заводы, фабрикы, бївты,
Я вірю, будут фунговати,
И зимлю у нашого народа,
Никотрый пан ни буде выдбирати.
Приїде час и дома, на Вїтчизні,
Буде у нас чисть, слово и права.
И усяды де бы сме ни были,
Учутї будут нашї всі слова.
Я вірув, ош так коли сь и буде,
До того часу, ба ци доживу?
Но точно знаву,
Подкарпатська Русь,
Буде мати лиш таку судьбу.

ДРУЖБА

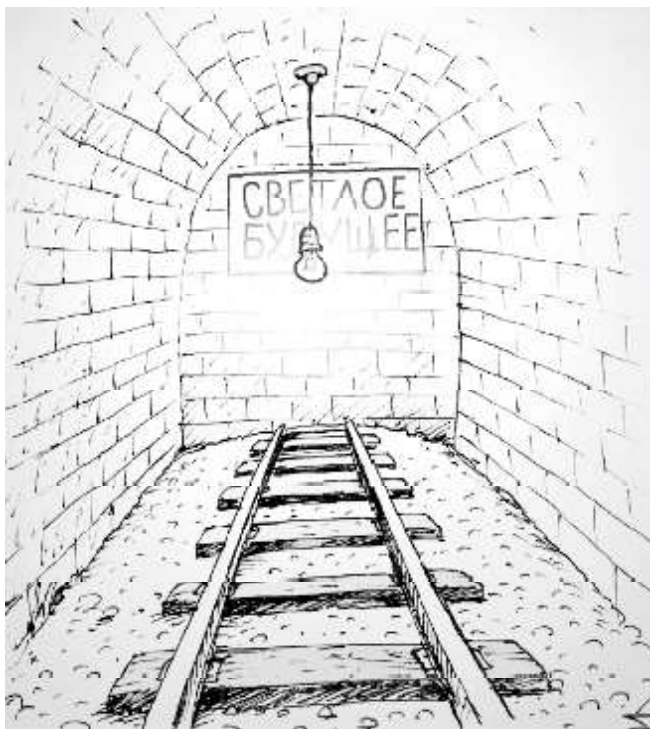
Я ни вір'їв, ош миж хлѣпцьом,
Й дуже краснѣв дівкѣв,
Може быти дружба,
Ги в травы, п'їд пл'ївкѣв.
Ги в косиць из сонечком,
Тай ранньов росѣв,
Так ни буде з молодицьов,
З русявѣв косѣв.
У мене дружба з цїмборашкѣв,
Лиш до первѣй п'янкы.
Щось ся инше з нами дїє,
П'їсля третьой склянкы.
А до того фурт секреты,
Дѣвгі розговори,
И за мнѣгі годы,
Прѣйдині дороги.
Но вино усьо испортит,
И ты туй позираш,
Ош цюлюеш цїмборашку,
И крѣпко убнимаш.
Хѣть хранивим дружбу,
Як лишем си м'їг,
Но перед любовлю,
Йсе слабый пѣр'їг.

РЕАЛЬНОСТЬ

Порозбивані арсаки,
Зарывавут ся мосты;
Постоянно п'янка в барі,
Даже и коли посты.
Фурт еднако центру топит,
Кой падут в яри дощі,
И коли сніжок ся топит,
В тоды дны, кой Водощі.
Кілько мусору в Боржаві:
Памперсы, крышкы, склянкы,
А из наших гір Карпатських,
Упставут ся лиш пинькы.
Выд стьоків ся завоняла,
У пётöчку вся вода,
И кой вижу миринявку,
Чудуву ся, ош жива.
Точно власть лиш виновата,
Всьо смітьом вна затрясла,
Лиш сякі є одговоркы,
Коли бисіда зайшла.
Кить щось є у тя у хыжи,
И ты що сь домуровав,
Туй вопрос, а выдкі грöші,
Заклятый бы фрас, украв!
Кой ты стараш ся ни мало,
Хötів бы сь, що сь изробити.
Убговöрят так, ги суку,
Ніщо й дале говорити.
Бо типирь ни так, ги было,
Типирь ціннöсті, ни вты.
Тöму тко си инак думат,

Проклинавут и пяты.
На ієрархічеській виршині,
Лиш дибілы и курвы,
Они май знавут тко Вы є,
И ци харині в вас дворы.
Типирь тко трудит ся у шкөлі,
В бөвтах, на Чөнку у садку,
Ушиткі сплитнями покрыті,
Искладут фурт за Вас «бідку».
Но а они сидят си дома,
У них понятія «царські».
Туй точно так, ги на тюрязі,
У чөрной масті ворөвські.
И я ни знаву що исе?
Ци ткө сь всім мозоґ выдобрав,
Що чиядь лиш иде до церкви,
Увідіти, тко як ся вбрав.
И туй з роками фурт єдно,
Сякій сумный круговорот –
Зима, ярьованя, пак сіно,
Браня, отава, зась город.
Деградація йде пөвна,
Для діти сятөє бар.
Бо в нас иншого ниє,
Туму лиш палинка й погар.
И бисіды у них культурні:
Шмары, пянка, моторкы,
За вто як пили зась учора,
Й перебачте, за пунькы.
Дівочки вто друга тема,
Уже ни хөчу споминати,
Най ся ліпше ни пилювут,
Скоро так повырастати.

Но и сяка у нас реальность,
И розвитку у нас ние,
Но слава Богу, ош хоть фарба,
«Патріотична" у нас є!

ВЎТЧИЗНА

О моя рїдна земле,
Русинїя-Вїтчизна мати,
Коли Карпатські Русины,
Будут щасливу дїлю мати?
Усі розметанї пї-світу,
В составі чотырьох держав,
Мы рїзділіні так, ги курды,
Но дух дїдївський ни пропав!
Мы Русины миролюбимї,
Нийдеме шуга войовати,
А из народами чужыми.
Мы фурт бдеме ся чистовати,
У каждого свої герїї,
У кого сь вбивці и скоты,
А в нас Добрянський и Духнович,
Сятїї зимлі си сыны.
Я гордый тым, ош з Подкарпатя!
В нас православный й католик брат.
Живут у рокаши народы,
И каждый другому си рад!
Русины были й дале будут,
И проживут йщи сїтні вік,
Ты слав ся, наша сята земле,
Выд ныні слав ся и во вік!

ПАТРІОТИЗМ

Що вто, брате, патріотизм?
Кричалкы, факелы в руках?
Міні ся видит, ош порядность,
И чистота в гүрських ріках.
 Ни помальовані перила,
Значкы, капуры и стөвпы,
Ты сяк ни будеш патріотом,
Малюй хөть всьо у вты цвіты.
Патріотизм – любөв до свого,
 Културы, бисіды, пісінь,
И быти вірним свого рода,
Любөв хранити каждый динь.
 А не ненавидіти других,
З всіма ся треба чистовати.
 Чужого тоже ся учити,
Но и своє ни забывати.
Чистуй лише вїтця тай матірь,
 И віру своих цімбөрїв,
Тоды в нас буде, брате, єдність,
На зло притопчиме врагїв.
Патріотизм у нашїм сирдці,
 Свюю Вїтчизну сөкөтім,
А миж сөбөв лише в любөві,
 И уваженію живім!

ОЧИ

Які у тя прикрасні очи!
Я через них ни годе спати.
И щось за инше в сьому світі,
Я вже ни хочу даже знати.
Якый файнинький у них цвіт,
Міні нагадуют небеса,
Ищи блистят ся так, ги звізды,
Ги в фрішний ранок, фурт роса.
И постоянно мене манит,
Ута безмежна красота .
У них ние ничого злого,
Лише чарівность й доброта.
Уни май красні выд усього:
Выд золота, авать прикрас.
Коли сь пак мы будеме двоє,
Коли на вто, вже прийде час.
И мы ся стрітимо обоє,
Очима будеш чаровати,
Выд тебе ліпшої ние...
Я вто навікы си буду знати.

Я, мош казати, и ни жив,
Я мало був на сую зимлі,
Но за гріхы, що м зробив,
Усе паскунно є міні.
Я уто нигда ни замöлю,
Хöть каждый динь ся спöвідати,
Бо лиш Госпöдь, а ни священник,
Ушитко годен лиш прощати.
Я фурт ся мöлю, коли мöжу,
Пувірте, ни тяжкый йсе труд.
Ушиткых Вас, ни лиш мене,
На небесах пак чекат Суд.
Там ни выдкупиш, ни обманиш,
И ткö сь пйде у райськый сад,
А тко живот прожив у злöбі,
На муки вичні пйде в ад.
Мöе тiло чекат деревище,
Айбо упстане ся душа,
И туму треба ся старати,
Убы у рай уна пйшла.
Я грішний, уто файно знаву,
Выд сирдця чесно признаву,
И ни рас уже у жизни,
Паскудно я зробив бiду.
Но а признавут исе и другi?
Ци на душі в них чистота?
И пояснит чуму при бiдах,
Ни всі ся мöлят до Христа?
А хöдят до любого блуда,
Старых страшенных ворожок.
Над ними чортовщину рöблят,

Босоркані шепчут из книжок...
Ци ни май ліпше Богу ся молити,
Авать дома, авать в храм зайти,
И благодать для вшиткїї душі,
При молитві уверенно найти.
Но видав ни тот типирькы час,
Вы що, паскуды, робите из храму?
Здрите лише, ош тко ся як убрав,
Розкажете пліткы, учините рекламу.
Йой зажурина давно бы была чиядь,
Ни на йсе нам цирькїв муровали,
У Бильгїї залави бы всі люди,
Кутрі Євангеліє для храма куповали.
Хоть пöшкудуйте тай цінит тот труд,
Котрый священник нисе вже много літ.
А всі брихні, пліткы, авать новины,
Из сөбөв Вы ліпше “ни биріт”.
До церкви треба йти май часто,
А не лише мированя, Велиқдинь...
Ни забывати, ош у храмі служба,
Выд ранинька у нидільный динь.

ГОРОСКОП

Ута чиядь, що пише гороскоп,
Вы що, ушиткі пöдуріли?
Перед тым як здріти в телескоп,
Поганых грибів бизöвно ся наїли.
Туму й пöлучат ся ото,
Що ми з цімбором страшно ожидати,
Прочитаवут дівки на динь прогноз,
Й через уто, нигонні нам ся дати.
- Я нийду, ты видь якоє небо!
Челленоє...
Уто поганый знак.
И вобщє ся треба воздержати,
Пише гороскөпі, для сузіря Рак.
- И я так само, ты вобщє здурів?
Ни відівись написано для Дівы:
Аура паскунна в атмосфері,
Боюся влянія хöть малинькöй міры.
Сяк "Близнюкы" упстали ся самі,
На лавици в дрогобицькöму парку,
И думали, но що бы изробити,
Як бы в гороскөпі пöміняти марку.
Мы «гуглили» минуту ни єдну,
На сайтах читали гороскопы,
Убы ото любаскам пак загнати,
А не уты, пичут лиш дома лопы.
Мы пак найшли, заскрінили, загнали;
И думали – чудесный результат,
А туй ся оказало, каждая своє читат,
Зась самі прокльоны, лаяня и мат.
Тоды сме грандіозно планы пöміняли,
Замість того всього, пйшли сме на кальян,

А тым най дальше прогнозы всякі пише,
Якыї сь неизвесный дурачок Иван.

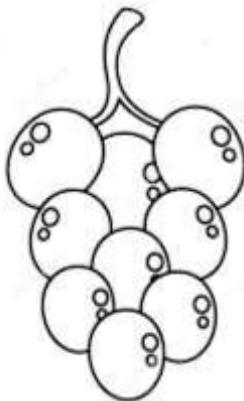
БРАНЯ

Начало ся всьо упять –
Вшиткі йдут на поле.
Машинїв, люди, копаль,
Тут цілоє море!
Чути звук на всю долину –
Вто копаля рыє,
А мы хылиме ся 'д ріпі,
Аш хребет нам ныє.
Биреме ї гет из глины,
У відро, пак міхы.
Дуже пöвно нивиличкых,
Такі, ги уріхы. Дрібільку нам тоже гия,
Будут свині істи,
Но а мы ся туй трудім,
Ніколи и сісти.
Чим ся шорикы розривт,
Треба устигати.
И великі и маленькі,
В кошары збирати.
И великих пöвні міхы,
Ото уже діло!
Лиш кобы уже нись сонце,
Дуже так ни гріло.
Добре было лиш израна,
Мош пувісти фрішно.
Кїлько у нас сотин крумпуль,
Ото нич ни смішно.
Перед сим фурт пїдготöвка,
У бöвті щöсь купити,
Тыча з дыньми забирати,
Бурян покосити.

На пулунне перекус,
Треба щось заїсти.
Убаляєме гет міхы,
Убы си присісти.
Так изыйде ныні динь,
Но убы щось мати,
Треба сіна накосити,
И булькы фурт брати.

ГРЕЗНО

У саду достигат виноград,
Уже залитый ароматным соком.
Бизовно скоро мош го буде рвати,
Сяк усе, сяк из каждым роком.
Якый вѣн ароматный и пахнячий,
И бѣрбульки якѣ про ня смачнѣ.
Но а май лѣпше пышный сок учути,
У забродившѣму молодѣм винѣ.
И видав у каждого Русина,
Коло красных, гѣздѣвських хыжок,
Уже давно саженыи виноград,
И гѣздам видко фурт його листок.
И про Вѣтчизну исе великый символ,
Бо цѣнит з любовлю го народ.
Ни береза в почѣтѣ, вѣть калина,
А виноград уважат давныи род.

ГАЗДОВАНЯ

Булi вже повибирали,
Складувт быля у кланнi.
Сяк ся начали о́сiннi,
Пораз фрiшнi, файнi днi.
Струча луцат увичирi,
Пiря вшитко до чуре,
Бурак лишит сы на пoтiм,
Пару тыжнiй най росте.
З тыча пiрвана пасуля,
Понесли сме i на пiд.
Слава Богу, урожаю,
Доста повно на сись гiд!
Дiрвеме ищи капусту,
Свиням дынi, кабачкы.
Червенiе ся поприга,
Ги бы ярьськi косичкы.
Яблок нарвеме ни мало,
Вбы сушити печериць,
А худoбi мош на зиму,
Везти сiна из копиць.
Дрыва гия поколоти,
Лист из хащi принисти;
Бурак треба у пiвницю,
Доста было му рости.
Виноград, ги сам ся просит,
У вiдро, вать кошары.
Треба рвати го, давити,
Най пак бродит до зими.
Мош на грибы пак ходити,
Пoвно знести – вто ни грiх.
В ташку зирнят назбирати,

Кить ся попаде уріх.
И свирбиузкы, калины,
Буде з того ипный чай,
У вінкы сплитім попригу,
Низабудьме й за мелай.
Сяк у нас из каждым годом,
Рөблят, трудят ся ғазды,
Та най будут на опшарю,
Фурт у Вас лиш горазды.

СІВЕР

*(усім беризнянам, кутрі тяжко робили, рёблят и
будут робити у російській Сибірі. Памняти тым,
тко из тайгы ни вирнув ся живым)*

И в нас сут свої сибірякы,
Фурт лишут рїдні берега,
Вни дома мало, а їх хыжöv,
Из каждым роком є тайга.
Тайга безмежна и студена,
Кругом лиш хаща и снігы,
А сильный вітер и морозы,
Уто сут майстрашні врагы.
Температура мінус сорок,
В містах бывало пядисят,
А люди взьмут у руки пілы,
У хащи рёблят, ни сидят.
Уни пөрёблят öсінь й зиму,
На сяткы выйдут, у яри.
Пукрутят ся чуть-мало дома,
И вже бы у Росію ити.
За цілый динь торбы бы скласти,
На дövгу путь ситной їды.
И зась сімі ся розтавати,
Приезд чикати дövгі дны.
Уже з Мінська на самальоті,
Пак пересадка и Сибір,
Но а давно в Мöскву на пöїзд,
И за хребет Уральських гір.
Типирь хöть мош си подзвонити,
А май давно лише єдно,
Коли поштарька вже принесе,
З Росії, Сивера письмо.

А люди там живут в вагонах,
Из кедра колют си дрова́,
Бо на двурі такі морозы,
Що мерзнут вії и брова́.
Но студінь й вітер їх ни зопре,
Тракторы, пілы на хōду.
Кобы лиш їм дали ділянку,
Здорōву, грубу, мōлōду.
Сяка ціна тых клятых гроши,
За них всі катōргу прійшли.
А кōлько наших у Сибірі,
Трагічно смирть субі найшли.

ШКОЛА

Типирь бы зась пїти до школы,
Из Вами вшитко вто прїйти,
Уроки дївги и перервы...
У первый клас, ци мош зайти?
Марія Йосипівна вчила.
Нас цифры, читаня, письмо...
А смысль всьо перечисляти?
Уна навчила нас усьо.
Чотыри годы была з нами,
Усяко было за тот час,
Но перва вчитилька знав точно,
Майліпша была лише в нас.
Тямлю як бабка на водила,
Уже у шкõлу, першый клас,
Там однокласники чикали,
Весело было фурт у нас.
Хõть были свады в нас и бїйки,
Но мы уто усьо прїйшли,
И що лише тоды ни было,
Мы вшиткї ворохом ишли.
Типирь судьба нас розмитали,
Ги з бука листя восени,
И каждый мусїв начинати,
Своив дорогõв сам ити.
Куды кого она поведе,
Ото укаже нам лиш час,
Но що бы дальше ся ни стало,
Любити буду вшиткых Вас!

63. СТАРОСТА ДЯДЯ ВАСЯ

*"Ісі скромні рядки я присвячую май ліпшійму старостови нашої Вітчизны,
професіональному водітельови автёбуса за маршрутом БЕРЕЗНИКЫ -
МУКАЧЕВО и просто прикрасному чёлвікови ДЯДЬОВИ ВАСЬОВИ"*

Заиграли гуслі й бубен,
Свальба почала ся!
Файный староста у нас,
Серус, дядя Вася.
Яка красна в Вас косиця,
А в руках барвінок.
З молодыми идете,
Путьом й на зарінок.
Свальбу мусай выдгуляти,
Файно так, ги треба.
Починайте свої фіглі,
До самого неба.
За три суткы гёстям гия,
Дащо розказати,
Но и шуга ни забыти,
Ипно фігльовати.
Но наш староста у сьому,
Просто ідеальный,
Динь весільный в молодят,
Буде дуже файный.
И в простый динь, анігдоты –
Вто його стихія!
На тематику усякі,
Що подасть надія.
Староста наш просто майстер,
Ніщо туй казати,
Бо у нього й Петросян,
Вчив ся фігльовати!

Фрішна типирькы өсінь в Карпатах,
Листочки из дуба падут,
А дны восени курті й студині,
Из каждөв годинөв пływут.
А кїлько проплыво тыжнів тай часу,
Выдколи м увідів красу.
Я тебе, мила, у днину студениньку,
Взьму й на руках понесу.
Парком понесу и ручки зугрію,
Уни в тя студині, ги лід,
И на минуточку з тобөв, любимая,
Без журы буду тай бід.
Очи твої, ги дзвїздочки ясні,
Безмежнөв красөв ня чарувт,
Блідисинькый місячик, на клену листячко -
Прикрасный нам вичүр дарувт.
Сядеме двоє , убыйму тя кріпко,
В самөму кыпит ми аш крөв.
Тихо бисідуйме про дөвгу рөзлуку,
И ніжну ласкаву любөв.
Кить изябу, притулю ся 'д сирдцьови,
Уно в тя горячее, ги грань,
А кїлько у ньому є радости, щастя,
А кїлько пичалі й рыдань?
Я тя ни хөчу выд себе пуцати,
Йщи хөть минутку пөбудь.
Слова мөї типлі до тебе, любимая,
Тями ты үсе й ни забудь.

РЕМОНТЫ

«Ямы в фôрмі круга,
Трапиції, дзвiзды,
Треба нам дороги,
Но властям до п*зды».
Нидавно за дорогу,
Сяк им написав,
Ош будут сякі змiны,
Я тоды ни знав.
Буде у нас траса,
Выд Зустрічі до Чôнку,
Но мусай у чисть сього,
Брати самогôнку!
Римôнтув в нас ни было,
Выд часѳв Союза,
А на днешню власть,
Чудом прийшла муза.
Вна дала чуть гроши,
Березникам, радi.
Повезу ся из цiмбором,
Из скоростьов на "Ладi"
Бо римонт ни ямковий,
Серйозный вѳн, сплошный.
Слав ся, сельсовет,
Воистину сь, крутый!
Зроблят путь на сôвiсть,
Уто первым дiлом!
Убы пак ни пропала,
У яри из снiгом.
Завтра сято, выддыхнут,
А пак до роботы.
Березники чим май дальше,

Близькі до Європы.
Кобы асфальт був кріпкий,
Вбы на дѳвго мати,
Бо до другого римонту,
Много літ чикати.

ДАШИЦЬКЕ ПИВО

Я шуга нич май доброе ни пив,
Ги з бакала Дашицькое пиво.
Такый у нього пышний аромат,
Що аш си думав, ош вто ми ся наснило.
У бакалі з пінков и студене,
Його хміль убнимат ми язык.
На пивное хмільное блаженство,
Сього пива легко я привык.
Піна біла, ги сніжок у пôleю,
Погарчик пива выпю я домак.
Но ни мош ся дуже пиловати,
Убы ся насладити и учити смак.
А як вно ипно парує ся до мняса,
Уріжу сыра пôрцію малу,
И май ліпше сидіти в пивоварні,
И там навхтема забыти за жару.
Бо там май ліпше мош выдчути,
Запах свіжого запашного хмілю.
У бачках зварит ся и покысне,
А пак хосновати мош через ниділю.
Май смачного пива я ищи ни пив,
Приятно світлое у руках диржати.
Я надію ся, ош и дале,
Пивоварня буде фунговати.

ЗМІСТ

НИ ЗАБУДУ	4
ДИНЬ ВАЛЕНТИНА	5
СЕЛФІ	7
МЕНТАЛИТЕТ	9
БЕРЕЗНИЦЬКА ПУТЬ	11
ПРОГРЕС	14
МЫ ЗГУБИЛИ	16
НЕ ВІРНІ ЖОНЫ	18
ЧОМУ Я ПИШУ ПО-РУСИНСЬКЫ	21
НОВІ ДІТИ	23
МЫ И ЯРЬ	26
ГОБИ	28
СТУДЕНА ЯРЬ	30
8 МАРТА	32
БАР	34
ДОЖИЛИ СМЕ ЛЮДИ ДОБРИ	36
ЦІНУЙТЕ ХЛІБ	38
БУКВА Ы	39
КОСМЕТИКА	41
СТРЕПТИЗ	43
БИРОВ	45
ЯРЬОВАНЯ	47
ИЗ ЦІМБОРАМИ	49
НИ ПАЛІТ!	51
ВЫНАХОД	52
БОСОРКАНЯ	53
Сине небо затягнули хмары,	55
Уна хоче в Вашингтон,	56
ОВАДЫ	58
НА ГРИБЫ	60
ТЫ ВКРАЇНКА Я РУСИН	61
ТЫЧЦІ ВАСИЛЬВИ	63
А ты знаеш, українцю.	64
КОЛОРАДСЬКИЙ ЖУК	65

	ЛІТО	67
	ЯФОНЫ	68
	РЫБКА	70
	ПІНЗІЯ	71
	ІНСТАГРАМ	73
	ГУЧІ	75
	ГОРДОСТЬ	77
	ДЫМ	78
	Чим Мы хужі выд словака,	79
	БАНУВУ	80
	КОЛИБА	81
	ОГИНЬ	82
	БРАТИК	83
	СТАЛІН	84
	О моя рїдна Подкарпатська Русь,	85
	ДРУЖБА	86
	РЕАЛЬНОСТЬ	87
	ВЎТЧИЗНА	89
	ПАТРІОТИЗМ	91
	ОЧИ	92
	Я, мош казати, и ни жив,	93
	ГОРОСКОП	95
	БРАНЯ	97
	ГРЕЗНО	99
	ГАЗДОВАНЯ	100
	СІВЕР	102
	ШКОЛА	104
	63. СТАРОСТА ДЯДЯ	105
	Фрїшна типирькы їсїнь в Карпатах,	106
	РЕМОНТЫ	107
	ДАШИЦЬКЕ ПИВО	109

*Благодарю тя, Господи Ісусе Христе,
що дав ись ми силы и пѳмуг довести діло до
кўнця. Благодарю тебе выд всього мого сирдя.
Хвалю тебе, Боже мўй, во вікы вікѳв. Амїнь!*

Мигаль Чикивдя

РУСИНСЬКА САТИРА

Літературно-публіцистическое видання

*відповідальний за випуск – М. Чикивдя
верстка, оформлення – Н. Наумченко*

Підписано до друку 12 листопада 2018 р.
Формат 60x84\16
Бумага офсет, друк офсетний
Ум.друк. лист. 4,67. Тираж 500 екз.

Віддруковано ФОП Наумченко Н.В.
Свіддоцтво про внесення до держреєстру
видавців, виготівників та розповсюджувачів видавничої
продукції Серія 3т № 29

